

4. ทักษะเกี่ยวกับโสเภณี

การค้าประเวณี เป็นสิ่งที่มีมาแต่โบราณในทุกสังคม มีกำเนิดมาจากพิธีการต่าง ๆ ในทางศาสนา ในแถบฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนในศตวรรษที่ 15 ก่อนคริสตกาล หญิงสาวชาวบาบิโลน จะมีการอุทิศตนแก่ชายอย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิต โดยถือเป็นการกระทำเพื่อบูชาเจ้าแม่ การอุทิศตนนี้ฝ่ายชายจะโยนเหรียญเงินลงหน้าตักหญิงสาวที่มานั่งรอรับการเลือกอยู่ในโบสถ์ เงินนี้จะต้องอุทิศแก่เจ้าแม่ในโบสถ์ ผู้หญิงกรีก และโรมันโบราณก็มีการอุทิศตนแก่ชายในโบสถ์ โดยได้รับสินจ้างรางวัลด้วย ถือว่าเป็นการทำบุญที่ได้กุศลแรงและมีเกียรติ หากชายใดที่สมสู่ด้วยจะมอบเงินให้ หญิงก็ต้องมอบให้แก่ศาสนา ต่อมาเมื่อศาสนาคริสต์ขึ้นประเพณีนี้จึงถูกต่อต้านและล้มเลิกไปในที่สุด ส่วนประเทศในทางตะวันออก อินเดียโบราณก็มีโสเภณีอยู่ตามโบสถ์คอยร้องรำทำเพลงบูชาเทพเจ้า อุทิศพรหมจารีย์แก่ “ศิวลึงค์” ซึ่งถือว่าตัวแทนทางเพศของพระศิวะนั้นเองและในสมัยของพระพุทธเจ้า โสเภณีมีอยู่และมีระดับชั้นต่าง ๆ ตามฐานะทางชนชั้นของชายที่จะมารับบริการ โสเภณีสมัยนั้นได้รับเกียรติมาก กษัตริย์ผู้ครองนครต่าง ๆ ก็คบหาสมาคมด้วยอย่างเปิดเผย

สำนักโสเภณีแห่งแรกมีขึ้นที่กรุงเอเธนส์ โดยโซลอนผู้เป็นนักกฎหมายและนักปฏิรูปการปกครองของกรีก ตั้งสำนักขึ้นเพื่อขจัดปัญหาการลักลอบทำประเวณีและขู้สาว เก็บเงินเข้าบำรุงการกุศล จากนั้นมา สำนักโสเภณีก็มีมากขึ้น และเปลี่ยนรูปไปเป็นการค้าประเวณีโดยมีการรับเงินแลกเปลี่ยน ซึ่งประเทศต่าง ๆ มีกฎหมายรองรับอย่างถูกต้อง มีการเก็บภาษีจากโสเภณีเพื่อหาเงินเข้ารัฐ ประเทศไทยก็เช่นเดียวกัน

สาเหตุที่ทำให้หญิงมาประกอบอาชีพโสเภณี

โดยส่วนตัว หญิงค้าประเวณีอาจมีเหตุผลหรือความจำเป็นหลายอย่าง จึงมาประกอบอาชีพค้าประเวณีหรือบริการทางเพศชนิดต่าง ๆ แต่เหตุผลหรือความจำเป็นอะไรก็ตามจะเกิดมีขึ้นหรือจะเป็นไปได้หรือไม่ก็ย่อมจะขึ้นอยู่กับว่า สภาพสังคมภายในประเทศเอื้ออำนวยให้เกิดขึ้นได้เพียงไร การที่มีปัญหาค้าประเวณีเกิดขึ้นและขยายตัวเติบโตอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้ ย่อมเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่า ได้มีสภาพทางสังคมบางประการ ซึ่งมีส่วนผลักดันให้เกิดปัญหาเช่นที่กำลังเป็นอยู่

สภาพที่ว่านี้พอจะสรุปได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

*รายงานการศึกษาเพื่อการจัดทำแผนพัฒนาสตรีระยะยาว (2525-2544) จัดทำโดย คณะทำงานวางแผนพัฒนาสตรีระยะยาว, องค์การยูเนสโก และกรมวิเทศสหการ, 2524.

1. รากฐานทางวัฒนธรรม

โสเภณีเป็นวิถีชีวิตอย่างหนึ่งในสังคม (a way of life) มาก่อนที่จะมีการติดต่อหรือรับวัฒนธรรม “ต่างชาติ” “ตะวันตก” และก่อนที่สังคมไทยจะรู้จักคำว่า “วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ” ในภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ในกฎหมายตราสามดวง ซึ่งเล่มหนึ่งพิมพ์เมื่อ พ.ศ. 2392 (ทั้งหมดมี 123 เล่ม ปัจจุบันเหลือเพียง 79 เล่ม) มีกำหนดในไอยการลักษณะผ้าเมียว่า “มาตราหนึ่ง ชายใดลู่ออเอาหญิงขับ รำ เทียวขอทานเลี้ยงชีวิตและหญิงนครโสเภณี มาเลี้ยงเป็นเมีย.....”

อีกทั้งเมื่อได้พิจารณาสังคมไทยที่จัดหญิงไว้เป็นเพียง “ศาสนิกชนชั้นสอง” ในศาสนาพุทธ และให้ทั้งเกียรติและอำนาจกับผู้ชายมากกว่า รวมทั้งค่านิยมทางเพศซึ่งมีความลึกลับกันอย่างมากแล้ว ฐานะของผู้หญิงไทยที่ส่วนหนึ่งต้องเป็นเพียงหญิงบริการทางเพศในลักษณะต่าง ๆ กันจึงเป็นปรากฏการณ์ที่เป็นผลสืบเนื่องอันหลีกเลี่ยงไม่ได้ จากรากฐานทางวัฒนธรรมดังกล่าว

ตั้งแต่สมัยพระเอกาทศรถมาจนถึงสมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์ กฎหมายตราสามดวงแสดงให้เห็นว่าความเป็นหญิงทำให้สถานภาพการเป็นบุคคลตามที่กฎหมายรับรองของหญิงมีลักษณะที่ทำให้หญิงเป็นอิสระแก่ตัวไม่ได้ และจำเป็นจะต้องอยู่ในความปกครองดูแลของคนใดคนหนึ่งเสมอ เพราะจะมีแต่หญิงที่อยู่ในลักษณะ 7 ประการ เท่านั้นจึงจะเป็นหญิงที่มีผู้ปกครอง ซึ่งถ้าหากหญิงใดไม่มีผู้ปกครอง ก็เป็นอันว่ากฎหมายจะไม่คุ้มครองในกรณีที่เกิดมีชายมาทำทูลาจาร

หญิง 7 ประการดังกล่าวนี้คือ

“มาตุรุษิตา ประการหนึ่ง คือ หญิงอันอยู่ด้วยมารดา ๆ หากรักษา”

“บิดุรุษิตา ประการหนึ่ง คือ หญิงอันอยู่ด้วยบิดา ๆ หากรักษา”

“มาตาศิษิตา ประการหนึ่ง คือ หญิงอันอยู่ด้วยบิดามารดา ๆ หากรักษา”

“โคตรุษิตา ประการหนึ่ง คือ หญิงอันอยู่ด้วยโคตร ๆ หากรักษา”

“ภاتรุษิตา ประการหนึ่ง คือ หญิงอันอยู่ด้วยพี่ชายพี่สาว ๆ หากรักษา”

“ญาติ รุษิตา ประการหนึ่ง คือ หญิงอันอยู่ด้วยญาติ ๆ หากรักษา”

“สารุษา ประการหนึ่ง หญิงอันอยู่ด้วยท่านผู้ใดผู้หนึ่ง ท่านหากรักษาป้องกันไว้”

นอกจากนั้นคำกล่าวที่ว่า “เป็นสตรีภาพอย่าให้ชายสัมผัสถูกต้องตัวถึงสอง” ย่อมเป็นการวางกำหนดกฎเกณฑ์กับฝ่ายหญิงให้ต้องถือเอาการที่ได้ถูกต้องตัวครั้งแรกมาเป็นเงื่อนไขในการมีสามี และถ้าหากถูกสัมผัสตัวจากชายคนที่สองก็จะทำให้ไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม ในขณะที่ฝ่ายชายจะไปถูกต้องสัมผัสตัวหญิงก็ครั้งก็ได้ อย่างน้อย ๆ กฎหมายก็ให้ความชอบธรรมไว้ว่ามากกว่าสามได้

คือ “อันว่าลักษณะเมียนั้นมี 3 ประการ ๑ หนึ่งในอนิตามารดาคุมมือให้เป็นเมียชาย ได้ชื่อว่าเป็นเมียกลางเมือง ประการหนึ่งชายขอหญิงมาเลี้ยงเป็นอนุภรรยาหลังเมียหลวงลงมา ได้ชื่อว่าเป็นเมียกลางนอก ประการหนึ่งหญิงใดมีทุกข์ยาก ชายช่วยไถ่ได้มาเห็นหมดหน้าเลี้ยงเป็นเมีย ได้ชื่อว่าเมียกลางทาส” เช่นนี้ย่อมทำให้ตั้งปัญหาได้ว่า เพราะเหตุใดชายจึงอยู่ในฐานะที่จะมีเมียได้ถึง 3 ประเภท โดยเฉพาะประเภทที่ 3 นั้นเปิดไว้กว้างมากสำหรับอำนาจทางเศรษฐกิจของชาย คำจำกัดความของเมีย ประเภทที่ 3 ซึ่งให้เห็นว่า มีหญิงที่ “ทุกข์ยาก” อยู่ในสังคมไทยและมีชายที่สามารถใช้อำนาจทางเศรษฐกิจไป “ไถ่” หญิงนั้นมาได้โดยที่กฎหมายรับรองความชอบธรรม และเป็นภาวะการเช่นนี้เองที่ทำให้กรณีเฉพาะของประเทศไทยในสมัยที่ยังมีการจัดหาหญิงมาเป็นทาส การที่ทาสต้องนำเรือนายแล้วยังจะต้องมอบตัวให้ชายอื่นตามคำสั่งของนายนั้น ถึงแม้ว่าจะไม่ได้อยู่ในรูปของการซื้อขายเหมือนในเวลาต่อมาหรือในปัจจุบัน⁶ การให้บริการทางเพศของหญิงทาสดังกล่าว ก็เป็นสาเหตุให้หญิงเหล่านี้ต้องยึดเป็นอาชีพต่อมาภายหลังที่มีการเลิกทาสในปี พ.ศ. 2448

1.1 ความชอบธรรมในทางกฎหมาย-สังคมของการมีหลายเมีย

การมีหลายเมียของผู้ชายไทยเป็นทั้งความชอบธรรมและศีลธรรมที่ถูกต้องในสังคมไทย ในขณะที่หญิงถูกสอนและถูกกำหนดไว้ในกฎหมายว่า “เป็นสตรีภรรยาให้ชายถูกต้องตัวถึงสอง” ส่วนการที่หญิงใดจะให้ชายถูกต้องตัวได้ถึงสองหรือมากกว่าสอง ก็ขึ้นอยู่กับสามีว่าจะสั่งให้ไปบำเรอใครหรือขายให้แก่ใคร ความไม่เท่าเทียมกันเช่นนี้ย่อมยืนยันว่า ภาวะเมียน้อยหรือการมีเมียได้มากกว่า 1 คนนั้น เป็นลักษณะหนึ่งของสังคมไทยในเรื่องเพศ ถึงแม้เมื่อปี พ.ศ. 2478 ที่กฎหมายไทยได้กำหนดให้ผู้ชายไทยมีภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายได้คนเดียววันนั้น ก็ได้หมายความว่า “ธรรมเนียมเมียน้อย” จะค่อย ๆ สูญหายไป ตรงกันข้ามการเปลี่ยนแปลงแต่เพียงตัวบทกฎหมายซึ่งถึงแม้ว่าจะเป็นขั้นตอนหนึ่งของกระบวนการเปลี่ยนแปลง ก็ยังไม่เพียงพอถ้าหากรากฐานทางวัฒนธรรมและเงื่อนไขทางสังคมอย่างอื่นมิได้รับการเปลี่ยนแปลงไปพร้อม ๆ กัน ในหมู่ชนชั้นสูงและผู้มีอันจะกิน เมียน้อยเป็นเครื่องหมายของฐานะทางสังคม และเป็นการแสดงบุญบารมีของฝ่ายชายในระดับชนชั้นกลาง เมียน้อยเป็น “ธรรมชาติ” ของผู้ชาย และในระดับคนจน เมียน้อยอาจจะเป็นการเพิ่มพลังผลิตในครอบครัว

ภาวะการมีได้หลายเมียเป็นภาวะที่มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาโสเภณี ดังนี้คือ

- ในแง่ความเกี่ยวพันกันโดยตรงที่สุดก็คือ การที่เมียกลางทาสซึ่งภายหลังจากเลิกทาสเมื่อ พ.ศ. 2448 แล้ว ต้องกลายมาเป็นโสเภณีในเวลาต่อมา
- ในแง่ความเกี่ยวพันที่เป็นผลกระทบกระเทือนทางสังคม คือ ภาวะเมียน้อยซึ่งแต่เดิมเป็นทั้งความชอบธรรมทางกฎหมายและสังคม จนกระทั่งกลายเป็นเพียงทางสังคมเพียงอย่าง

คนเดียว การมีเมียน้อยและการเที่ยวโสเภณีซึ่งถือเป็น “ธรรมเนียมและธรรมดา” ในอีกลักษณะหนึ่งซึ่งก็มาจากรากฐานอันเดียวกัน คือ การที่สังคมเปิดให้ทั้งทางกฎหมายทางสังคมสำหรับผู้ชายให้มีความสัมพันธ์ทางเพศได้อย่างไม่มีข้อจำกัด และในบ่อยครั้งก็ยังถือเป็นการวัดความเป็นชายชาติอาชานาย หรือถูกผู้ชายในขณะที่มีกฎเกณฑ์ข้อจำกัดมากมายกับผู้หญิงให้รักษาความบริสุทธิ์ไว้จนกว่าจะแต่งงาน ย่อมเป็นค่านิยมสองอย่างที่ขัดแย้งกันอยู่ในตัวอย่างสูงที่ทางออกทางเดียวที่จะรักษาคุณค่าสองอย่างให้อยู่รวมกันได้ในสังคมก็คือ การมีหญิงบริการทางเพศในลักษณะต่าง ๆ มาสนองต่อค่านิยมที่สังคมให้ไว้กับ “ความเป็นชาย”

แม้ในกฎหมายปัจจุบันเกี่ยวกับลักษณะการฟ้องหย่าก็ย่อมเป็นหลักฐานทางตัวบทกฎหมายที่ชี้ให้เห็นถึงสภาพอันต่ำต้อยของหญิงในเรื่องเพศ เพราะในมาตรา 1516 (1) เหตุฟ้องหย่ามีดังต่อไปนี้ “สามีอุปการะเลี้ยงดูหรือยกย่องหญิงอื่นอันสามีภรรยาหรือภริยามีชู้ อีกฝ่ายหนึ่งฟ้องหย่าได้” ซึ่งเท่ากับว่ากฎหมายพิจารณาการไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกับคนอื่นที่ไม่ใช่สามีหรือภริยาตามกฎหมายต่างกัน ในกรณีที่เป็นหญิง การกระทำดังกล่าวจะเรียกว่าเป็นการมีชู้และเป็นสาเหตุเพียงพอแล้วในการฟ้องหย่า แต่ถ้าเป็นชาย การกระทำนั้นไม่ได้รับการเรียกว่าอะไรทั้งนั้น และถ้าหากว่าจะเอามาเป็นสาเหตุในการฟ้องหย่าก็ต้องไปหาหลักฐานอื่นมาประกอบว่า ความสัมพันธ์ทางเพศกับหญิงอื่นที่มีใช้ภรรยาถูกต้องตามกฎหมายนั้นเป็น “การอุปการะเลี้ยงดูหรือยกย่องหญิงอื่นอันภริยา” จึงจะฟ้องหย่าได้ในลักษณะการกระทำเดียวกัน กฎหมายเช่นนี้ ย่อมแสดงถึงสมมุติฐานทางสังคมอันไม่เสมอภาคในเรื่องเพศระหว่างชายกับหญิง ที่เป็นรากฐานให้กฎหมายดังกล่าวได้ออกมาและมีผลใช้บังคับอย่างเสมอต้นเสมอปลาย

1.2 บทบาทกิจกรรมทางเศรษฐกิจอันมีผลจากค่านิยมทางวัฒนธรรม

จากรายงานค้นคว้าเรื่อง Providence and Prostitution : Image and Reality for Women in Buddhist Thailand ซึ่งได้รับการตีพิมพ์เมื่อปี 2523 นี้ ได้ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับสถานภาพทาง

เศรษฐกิจของสตรีไทย เหมือนกับที่สถิติของกรมแรงงานไทยจะให้ไว้คือ ผู้หญิงไทยได้มีบทบาทกิจกรรมทางเศรษฐกิจมาอย่างเคียงบ่าเคียงไหล่กับผู้ชายไทยมาตลอด ปัญหาที่ได้ผู้ตรงที่ว่า ผู้หญิงไทยไม่มีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมทางเศรษฐกิจมากเท่ากับที่การที่กิจกรรมทางเศรษฐกิจของผู้หญิงนั้นยังไม่ได้มีการปฏิบัติต่อในฐานะที่เป็นแรงงานเช่นเดียวกับชายโดยเฉพาะในชนบทและในโรงงาน เช่น ในชนบทแรงงานสตรีก็จะเป็นแรงงานที่ช่วยเหลือครอบครัวโดยไม่ได้ค่าจ้างเป็นต้น และนอกจากนั้น ผู้หญิงก็ต้องมาเสียเปรียบอีกในเรื่องการจัดสรรอำนาจทางสังคม โดยเฉพาะในระดับสูง ทั้งในทางการบริหาร ในธุรกิจและในการปกครองของรัฐ โดยดูจากการที่ผู้หญิงมีบทบาทน้อยมาก หรือไม่มีเลยในระดับการเป็นผู้นำทั้งในระดับหมู่บ้าน อำเภอ จังหวัด มาจนถึงระดับชาติ ในระดับโรงงานอุตสาหกรรมในกรุงเทพฯ ซึ่งมีสัดส่วนของผู้หญิงทำงานมากกว่า คือร้อยละ 56.44 แต่มีผู้หญิงทำงานในระดับผู้บริหารระดับสูงเพียงร้อยละ 25 เท่านั้น ส่วนในด้านการกระจายรายได้ก็เหมือนกัน ผู้ชายจะมีการกระจายรายได้ที่ดีกว่าผู้หญิง มีผู้ชายถึงร้อยละ 3.5 ที่ได้รับเงินเดือน 5,000 บาทขึ้นไป ในขณะที่ผู้หญิงมีเพียงร้อยละ 0.34 เท่านั้น ที่ได้รับเงินเดือนในอัตราเดียวกัน แรงงานสตรีจึงเป็นแรงงานชั้นสองอยู่หนึ่งเอง ไม่ว่าจะอยู่ในระดับการใช้แรงงานหรือบริหาร แม้จะอธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าวด้วยความแข็งแรงของร่างกายที่ไม่เท่ากัน การมีการศึกษาไม่เท่ากัน ฯลฯ แต่ก็ยังปรากฏว่าในงานอย่างเดียวกันเช่นงานก่อสร้าง และในงานอื่นที่ต้องการการศึกษาที่เท่ากัน ผู้ชายก็ยังได้เงินมากกว่าและมีโอกาสก้าวหน้าในการทำงานมากกว่าผู้หญิงอยู่หนึ่งเอง

2. ภาวะทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง

เนื่องจากปัญหาโสเภณีเป็นปัญหาจากโครงสร้างวัฒนธรรมไทยมาก่อนประกอบกับการเข้ามามีบทบาทของทหารต่างชาติในสงครามอินโดจีน และการพัฒนาประเทศที่ล้มเหลว ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาทางเศรษฐกิจ เช่น ความล้มเหลวของการพัฒนาชนบท ทำให้คนส่วนใหญ่ของประเทศต้องจนลง การเติบโตอย่างไม่สมดุลกันระหว่างอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เหล่านี้ล้วนมีผลต่อการขยายตัวของบริการทางเพศทั้งสิ้น

2.1 การขยายตัวทางอุตสาหกรรมไม่สมดุลกับเกษตรกรรม

จริงอยู่ถึงแม้จะกล่าวได้ว่าการพัฒนาเศรษฐกิจของไทยได้ประสบความสำเร็จและความก้าวหน้าอย่างสม่ำเสมอตลอดระยะเวลา 20 ปี ตั้งแต่มีการประกาศใช้แผนพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 1 เมื่อปี 2504 เป็นต้นมา แต่ก็มีข้อสังเกตว่าแนวการพัฒนาในอดีตนั้นได้ให้ความ

หญิงให้ลูกบ้านเข้าใจและขอให้ลูกบ้านช่วยกันสอดส่องป้องกัน คนแปลกหน้าที่เข้ามาในหมู่บ้านและมีพฤติกรรมไม่น่าไว้วางใจ

(3) **กรมประชาสัมพันธ์** ช่วยป้องกันในลักษณะที่หญิงอาจต้องมาเป็นโสเภณี เพราะความจำเป็น โดยจัดให้มีบริการสงเคราะห์เด็กกำพร้า เด็กอนาถา เด็กที่ถูกครอบครัวทอดทิ้ง เพราะเด็กเหล่านี้ถ้าปล่อยไว้ไม่ได้รับการดูแลเท่าที่ควร โตขึ้นอาจเป็นเด็กที่มีสภาพจิตใจไม่ปกติ ถ้าเป็นหญิงก็อาจตกไปเป็นโสเภณีได้ง่าย

สำหรับหน่วยงานที่กรมประชาสัมพันธ์ตั้งขึ้นเพื่อป้องกันมิให้หญิงต้องตกเป็นโสเภณี เพราะความยากจนหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ โดยตรงแห่งแรกคือ

ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรีภาคเหนือ ตั้งอยู่ ณ จังหวัดลำปาง ขึ้นกับกองสัมมนา อาชีวสงเคราะห์ เพื่อดำเนินการเมื่อวันที่ 29 สิงหาคม พ.ศ. 2522 โดยครอบคลุมพื้นที่จังหวัดในภาคเหนือ จำนวนที่รับได้ ปีละ 2 รุ่น ๆ ละ 300 คน รุ่นหนึ่ง ๆ จะอบรมนาน ๆ เดือน ขณะนี้ (เดือนธันวาคม 2523) กำลังอบรมรุ่นที่ 3 ผู้เข้าอบรมจะต้องจบประถม 4 และมีอายุระหว่าง 14-35 ปี โดยประชาสงเคราะห์จังหวัด จะเป็นผู้คัดเลือกจากอำเภออีกทีหนึ่ง จำนวนผู้รับเลือก ขึ้นอยู่กับความหนาแน่นของประชากรในจังหวัดนั้น ๆ วิชาที่อบรมคล้ายคลึงกับการฝึกอาชีพในสถานสงเคราะห์

ขั้นตอนการดำเนินการปราบปรามและการสงเคราะห์ในทางปฏิบัติ

1. การดำเนินการปราบปราม

ทุกครั้งที่มีการจับกุมโสเภณี ตำรวจต้องแจ้งให้กรมประชาสัมพันธ์ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดทราบทุกครั้ง

เมื่อทางกรมประชาสัมพันธ์ทราบ ก็ได้รับแจ้งแล้วก็จะทำหนังสือไปทางตำรวจแจ้งให้ส่งตัวหญิงเหล่านั้นเข้ารับการอบรมในสถานสงเคราะห์เมื่อพ้นโทษ

ระยะเวลาของการดำเนินคดี ประมาณ 1-2 เดือน คดีก็จะสิ้นสุด ถ้าหญิงนั้นไม่ได้ทำผิด ไม่มีโทษ ตำรวจก็ไม่ต้องส่งตัวไปสถานสงเคราะห์ คือ ถ้าอัยการสั่งไม่ฟ้องคดีนั้นก็สิ้นสุด

ถ้าศาลพิพากษาว่าผิดจริง ก็ปฏิบัติตามคำพิพากษา อาจจะปรับหรือจำหรือทั้งปรับทั้งจำ หลังจากนั้นจึงส่งตัวเข้ารับการอบรมในสถานสงเคราะห์ของกรมประชาสัมพันธ์ต่อไป

ตามที่เป็นจริงเวลานี้ เวลาตำรวจจับได้มักจะส่งกลับภูมิลำเนาเดิมทันที แทนที่จะส่งให้กรมประชาสัมพันธ์ บางครั้งเวลาจับกุมก็ได้แจ้งให้กรมประชาสัมพันธ์ทราบตามระเบียบ การปล่อยไปโดยไม่ได้แจ้งให้กรมประชาสัมพันธ์ทราบ ทำให้ไม่มีการติดตามผล

2. การสงเคราะห์หญิงโสเภณี

การจัดตั้งสถานสงเคราะห์ อาศัยอำนาจมาตราที่ 12 พ.ร.บ.ปราบการค้าประเวณี

